

Syed (věc C-572/17)

Datum rozhodnutí: 6. prosince 2018

Závěr: *Skladování zboží, které je opatřeno motivem chráněným autorským právem na území členského státu skladování, obchodníkem může představovat porušení výlučného práva nositele tohoto práva na rozšiřování, jak je vymezeno tímto ustanovením, když tento obchodník nabízí bez svolení nositele tohoto autorského práva v obchodě k prodeji zboží, které je totožné se zbožím, jež skladuje, za podmínky, že skladované zboží je skutečně určeno k prodeji na území členského státu, kde je tento motiv chráněn.*

Skutkové okolnosti: Imran Syed provozoval maloobchod ve Stockholmu, v němž prodával oděvy a doplňky, které byly opatřeny motivy na téma rockové hudby. Kromě kusů prodávaných v tomto obchodě I. Syed toto zboží skladoval ve skladu přilehlém k tomuto obchodu, jakož i v dalším skladu, nacházejícím se v Bandhagen, předměstí města Stockholm. Je nesporné, že obchod I. Syeda byl pravidelně zásobován zbožím pocházejícím z těchto skladů. Bylo zjištěno, že při prodeji několika těchto výrobků byly porušeny ochranné známky a autorská práva. Proti I. Syedovi bylo před soudem prvního stupně zahájeno trestní řízení pro porušení práv k ochranným známkám a pro porušení zákona. Podle státního zástupce I. Syed porušil autorské právo žalobců tím, že protiprávně zpřístupnil veřejnosti oděvy a vlajky, které byly opatřeny motivy chráněnými těmito autorskými právy. Byl tedy toho názoru, že veškeré zboží opatřené těmito motivy, které se nacházelo v obchodě a ve skladech, bylo uvedeno do prodeje nebo bylo veřejně rozšiřováno, a že tyto úkony tudíž představovaly porušení zákona.

Právní stránka: Skutečnost, že osoba, která v obchodě prodává zboží opatřené motivy chráněnými autorským právem bez svolení nositele tohoto práva, skladuje totožné zboží, může představovat nepřímý důkaz směřující k prokázání, že skladované zboží je rovněž určeno k prodeji v tomto obchodě, a že tudíž skladování může představovat úkon předcházející uskutečnění prodeje, jenž může porušovat právo tohoto nositele na rozšiřování. Nicméně z pouhého konstatování, že skladované zboží a zboží prodávané v obchodě zúčastněné osoby je totožné, nelze dovést, že

skladování představuje úkon učiněný s cílem uskutečnit prodej na území členského státu, v němž je uvedené zboží chráněno autorským právem. Nelze vyloučit, že veškeré skladované zboží či jeho část nejsou určeny k prodeji na území členského státu, v němž je dílo umístěné na tomto zboží chráněno, i když je toto zboží skutečně totožné se zbožím, které je nabízeno k prodeji v obchodě obchodníka. Pokud tedy jde o stanovení místa určení posuzovaného zboží, je třeba vzít v úvahu veškeré skutečnosti, které by mohly prokázat, že dotčené zboží je skladováno s cílem jeho prodeje v členském státě, na jehož území jsou motivy umístěné na zboží chráněny autorským právem, bez svolení nositele tohoto práva. Ačkoli vzdálenost mezi místem skladování a místem prodeje může v rámci těchto skutečností představovat nepřímý důkaz k prokázání skutečnosti, že dotyčné zboží je určeno k prodeji v tomto místě prodeje, tento nepřímý důkaz nemůže být sám o sobě rozhodující. Může být naproti tomu zohledněn při konkrétní analýze všech skutečností, které mohou být relevantní, jako jsou zejména pravidelné zásobování prodejny zbožím pocházejícím z dotčených skladů, účetní podklady, objem prodeje a objednávek ve vztahu k objemu skladovaného zboží nebo případně stávající kupní smlouvy.

Související judikatura: rozsudek ze dne 13. května 2015, *Dimensione Direct Sales a Labianca*, C-516/13, EU:C:2015:315.

Relevantní právní úprava: čl. 4 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti.

Sut (věc C-514/17)

Datum rozhodnutí: 13. prosince 2018

Závěr: *Pokud má osoba, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz vydaný za účelem výkonu trestu odnětí svobody, bydliště ve vykonávajícím členském státě a má k tomuto členskému státu rodinné, společenské nebo ekonomické vazby, může vykonávající justiční orgán s ohledem na společenské znovuzачlenění uvedené osoby výkon tohoto rozkazu odmítnout, přestože se na trestný čin, pro který je evropský zatýkací rozkaz vydán, vztahuje podle práva vykonávajícího členského*

státu pouze peněžitý trest, pokud v souladu s tímž vnitrostátním právem tato okolnost nebrání tomu, aby byl trest odnětí svobody uložený vyžádané osobě skutečně vykonán v tomto členském státě.

Skutkové okolnosti: Rozsudkem ze dne 8. června 2011 soud prvního stupně v Carei, Rumunsko, odsoudil M.-S. Suta, rumunského státního příslušníka, k trestu odnětí svobody v délce jednoho roku a dvou měsíců za řízení motorového vozidla bez platné poznávací značky, za řízení motorového vozidla bez platného řidičského oprávnění a za způsobení dopravní nehody. M.-S. Sut opustil Rumunsko a odjel do Francie. Dne 26. srpna 2011 vydaly rumunské orgány na M.-S. Suta evropský zatýkácí rozkaz pro účely jeho předání k výkonu rozsudku ze dne 8. června 2011. V únoru 2015 odjel M.-S. Sut do Belgie, kde od té doby žije se svou manželkou a vykonává činnost osoby samostatně výdělečně činné. Dne 13. července 2017 požádal státní zástupce soudu prvního stupně v Lutychu (Belgie) o předání M.-S. Suta za účelem výkonu evropského zatýkácího rozkazu vydaného dne 26. srpna 2011. Dopisem ze dne 13. července 2017 odmítl M.-S. Sut udělit souhlas k požadovanému předání a poté dopisem ze dne 14. července 2017 požádal o výkon trestu v Belgii.

Právní stránka: Zaprvé je třeba uvést, že nic automaticky nebrání tomu, aby justiční orgán vykonávajícího členského státu odmítl výkon evropského zatýkácího rozkazu, pokud právo tohoto členského státu stanoví pouze peněžitý trest za trestný čin, na jehož základě byl vydán uvedený rozkaz. Vyžadováno je totiž pouze to, aby se vykonávající členský stát zavázal provést výkon trestu odnětí svobody stanovený ve vydaném evropském zatýkáčím rozkazu v souladu se svým vnitrostátním právem. Zadruté je třeba připomenout, že pokud se členské státy rozhodnou provést článek 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 do vnitrostátního práva, nutně disponují nepochybným prostorem pro uvážení. Zatřetí, i když unijní zákonodárce zamýšlel při přijetí čl. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 umožnit členským státům – s cílem usnadnit sociální znovuzačlenění vyžádané osoby – odmítnout výkon evropského zatýkáčím rozkazu, stanovil také podmínky uplatnění tohoto důvodu odmítnutí, zejména závazek vykonávajícího členského státu skutečně vykonat trest odnětí svobody vyslovený proti této vyžádané osobě, za účelem zajištění výkonu uloženého trestu a zabránění jakémukoli riziku nepotrestání této osoby. Konečně je třeba upřesnit, že žádné ustanovení

rámcového rozhodnutí 2008/909 nemůže mít vliv na působnost ani podmínky uplatnění důvodu stanoveného v čl. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584. I když se totiž ustanovení rámcového rozhodnutí 2008/909 použijí obdobně na výkon trestů v případech, kdy se členský stát zavázal provést výkon trestu v případech podle čl. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584, unijní zákonodárce výslovně stanovil, že se tato ustanovení použijí, pouze pokud jsou slučitelná s tímto rámcovým rozhodnutím.

Související judikatura: rozsudek ze dne 6. října 2009, *Wolzenburg*, C-123/08, EU:C:2009:616.

Relevantní právní úprava: čl. 4 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV o evropském zatýkáčím rozkazu a postupech předávání

ET (věc C-97/18)

Datum rozhodnutí: 10. ledna 2019

Závěr: *Pro účely výkonu příkazu ke konfiskaci vydaného ve vydávajícím členském státě je možno případně uvalit donucovací vazbu.*

Skutkové okolnosti: Rozsudkem odvolacího soudu v Antverpách ze dne 20. prosince 2012 byl ET uložen trest konfiskace ve výši 800 000 eur. Tento rozsudek nabyt právní moci a výkon tohoto příkazu ke konfiskaci převzalo Nizozemské království jako vykonávající členský stát ve smyslu čl. 2 písm. b) rámcového rozhodnutí 2006/783. V tomto kontextu se státní zastupitelství obrátilo na předkládající soud pro severní Nizozemsko s návrhem na základě článku 22 zákona o uznávání a výkonu s cílem získat povolení uvalit na ET donucovací vazbu, jelikož stále dlužil částku 652 119,19 eur a tento orgán měl podezření na skryté finanční toky. ET tvrdí, že návrh státního zastupitelství je nepřijatelný, a podpůrně tvrdí, že je neopodstatněný. V tomto ohledu ET tvrdí, že donucovací vazba je nejen „opatřením“ ve smyslu nizozemského trestního práva, ale že představuje rovněž trestní sankci ve smyslu čl. 7 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), a čl. 49 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie. Kromě toho ET tvrdí, že uvalení donucovací vazby představuje přísnější trest, než je příkaz ke konfiskaci, jehož výkon je požadován, takže je protiprávní.

Právní stránka: V souladu s článkem 7 rámcového rozhodnutí 2006/783 jsou příslušné

orgány vykonávajícího státu povinný bez dalších formalit uznat příkaz ke konfiskaci předaný v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí a musejí neprodleně přijmout veškerá opatření nezbytná pro jeho výkon. Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že podle čl. 22 odst. 1 písm. a) zákona o uznávání a výkonu představuje donucovací vazba prostředek, jímž se v souladu s nizozemským právem vykoná příkaz ke konfiskaci vydaný v jiném členském státě, jehož cílem je dosáhnout zaplacení peněžní částky, která byla získána protiprávně, státu, jestliže odsouzená osoba nevyhoví rozhodnutí nebo rozsudku, jimiž se tato platba ukládá. Podle odstavce 3 tohoto článku se náhradní trest nebo opatření vykonají až po udělení souhlasu ze strany příslušného orgánu vydávajícího členského státu. V tomto kontextu nelze donucovací vazbu, jež směřuje k výkonu příkazu ke konfiskaci, považovat za opatření, jež je alternativou k tomuto příkazu ve smyslu čl. 12 odst. 4 rámcového rozhodnutí 2006/783, a nepředstavuje ani dodatečnou sankci nebo změnu takového příkazu vydaného ve vydávajícím státě. Uvalení této donucovací vazby proto nevyžaduje předchozí souhlas posledně uvedeného státu. Uvalení donucovací vazby totiž směřuje k dosažení cíle rámcového rozhodnutí 2006/783, jenž, jak bylo připomenuto v bodě 16 tohoto rozsudku, spočívá v usnadnění spolupráce mezi členskými státy, zejména pokud jde o výkon příkazů ke konfiskaci majetku, vytvářením tlaku na dotyčnou osobu, která odmítá zaplatit dlužnou částku, ačkoli by tak byla schopna učinit.

Související judikatura: rozsudek ze dne 25. července 2018, *Minister for Justice and Equality*, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, rozsudek ze dne 16. února 2017, *Agro Foreign Trade & Agency*, C-507/15, EU:C:2017:129.

Relevantní právní úprava: čl. 12 odst. 1 a 4 rámcového rozhodnutí Rady 2006/783/SVV o uplatňování zásady vzájemného uznávání příkazů ke konfiskaci.

Paysera LT (věc C-389/17)

Datum rozhodnutí: 16. ledna 2019

Závěr: *Služby poskytované institucemi elektronických peněz představují činnosti spojené s vydáváním elektronických peněz, pokud tyto služby vedou k vydání nebo zpětné výměně elektronických peněz v rámci jedné a téže platební transakce.*

Skutkové okolnosti: Paysera je litevská společnost, která je držitelkou licencí instituce

elektronických peněz a platební instituce udělených Lietuvos bankas (Litevská banka), které ji opravňují vydávat elektronické peníze a poskytovat služby spojené s vydáváním těchto peněz, jakož i jiné platební služby. Po provedení kontroly činnosti společnosti Paysera uskutečněné Radou pro dohled Litevské banky oznámila Litevská banka prostřednictvím napadeného rozhodnutí této společnosti varování a uložila jí, aby ukončila porušování pravidel pro výpočet kapitálu institucí elektronických peněz.

Právní stránka: Vzhledem k tomu, že vydávání elektronických peněz zakládá bezpodmínečně a automaticky právo na zpětnou výměnu, zahrnuje pojem „platební služba spojená s vydáváním elektronických peněz“ také zpětnou výměnu elektronických peněz ve smyslu čl. 5 odst. 2 směrnice 2009/110. Platební služba poskytovaná s cílem umožnit zpětnou výměnu ve výši odpovídající jmenovité hodnotě elektronických peněz tedy představuje činnost spojenou s vydáváním elektronických peněz. K tomu, aby bylo možné určit, zda služby, o které jde ve věci v původním řízení, představují platební služby spojené s vydáváním elektronických peněz, je třeba tudíž určit, zda poskytování těchto služeb vede k vydávání nebo zpětné výměně elektronických peněz v rámci jedné a téže platební transakce. V tomto ohledu spočívají služby v podobě plateb (převodů) uskutečňovaných držitelem elektronických peněz z jeho účtu elektronických peněz vedeného u instituce elektronických peněz na účty třetích osob založené u úvěrových institucí v platební transakci, prostřednictvím níž instituce elektronických peněz vymění na pokyn držitele elektronických peněz peněžní prostředky zpět ve výši odpovídající jejich jmenovité hodnotě a převede je na bankovní účet třetí osoby. Jestliže jsou peněžní prostředky vyměněny zpět výlučně za účelem jejich převodu a v rámci jedné a téže platební transakce, lze takovou službu považovat za spojenou s vydáváním elektronických peněz ve smyslu čl. 5 odst. 2 směrnice 2009/110. Pokud jde o služby v podobě příjmu plateb za zboží a/nebo služby dodané nebo poskytnuté klienty (obchodníky) instituce elektronických peněz, kteří jsou majiteli účtů elektronických peněz, od osob nabývajících toto zboží nebo služby, jež se neúčastní systému elektronických peněz, ty spočívají v transakci, prostřednictvím níž osoba nakupující zboží nebo služby převede na pokyn prodávajícího za nakoupené zboží nebo služby peněžní prostředky na instituci elektronických peněz, která po

obdržení těchto peněžních prostředků vydá elektronické peníze ve prospěch prodávajícího (držitele elektronických peněz). Takové služby jsou také přímo spojené s vydáváním elektronických peněz, neboť převod peněžních prostředků vede automaticky k vydání elektronických peněz, a to v rámci jediné platební transakce. Převod peněžních prostředků je tudíž spojen s vydáváním elektronických peněz.

Relevantní právní úprava: čl. 5 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/110/ES o přístupu k činnosti institucí elektronických peněz, o jejím výkonu a o obezřetnostním dohledu nad touto činností.

A Ltd (věc C-74/18)

Datum rozhodnutí: 17. ledna 2019

Závěr: *V případě, že pojišťovna usazená na území členského státu nabízí pojištění, které kryje smluvní rizika spojená s hodnotou akcií a spravedlivou kupní cenou placenou kupujícím při akvizici podniku, podléhá pojistná smlouva uzavřená v tomto rámci výlučně nepřímým daním a parafiskálním poplatkům z pojistného v členském státě, kde je pojištník usazen.*

Skutkové okolnosti: A Ltd je poskytovatel pojištých produktů, který je usazen ve Spojeném království a ve Finsku je činný na základě licence pro přístup na trh v tomto posledně uvedeném členském státě. Tato společnost ve Finsku nemá samostatnou stálou provozovnu. A Ltd nabízí svým zákazníkům mimo jiné pojistné produkty při akvizici podniků. Hlavní pojistné produkty, které nabízí v tomto kontextu, jsou pojištění zvaná *warranty & indemnity* (dále jen pojištění „záruka a náhrada škody“), v jejichž rámci je pojištěním buď prodávající, nebo kupující, a pojištění občanskoprávní odpovědnosti, které se týká odpovědnosti spojené s daňovou situací převáděného podniku (dále jen „pojištění daňové odpovědnosti“). Cílem těchto pojištění je krytí odpovědnost pojištníka nebo ho odškodnit v případě finanční újmy. Cílem pojištění „záruka a náhrada škody“ uzavřeného prodávajícím nebo kupujícím je, aby pojišťovna v souladu se zněním smlouvy pokryla újmu utrpěnou kupujícím z důvodu porušení prohlášení, která uvedl prodávající v kupní smlouvě. Pojištění daňové odpovědnosti funguje na podobném principu, avšak má pokrýt závazek přijatý prodávajícím v kupní smlouvě, podle kterého společnost, která je prodávána (dále jen „cílová společnost“), nebude mít povinnost k dani za dobu, po kterou byla

vlastněna prodávajícím. Všechna výše uvedená pojištění se týkají smluvního rizika spojeného s hodnotou akcií a spravedlivou kupní cenou placenou kupujícím. A Ltd zaslala ústřední daňové komisi žádost o předběžné rozhodnutí, aby získala individuální výkladové stanovisko týkající se určení státu výběru daně z pojistného, jestliže ve vztahu mezi pojištěním a cílovou společností, která je předmětem akvizice, je jeden z nich zahraniční právnickou osobou a druhý finskou akciovou společností.

Právní stránka: Pro účely určení členského státu, ve kterém se nachází riziko ve smyslu čl. 157 odst. 1 směrnice 2009/138, je třeba určit zejména konkrétní činnost, jejíž rizika jsou kryta různými pojistnými smlouvami dotčenými v původním řízení. V tomto ohledu z předkládajícího rozhodnutí vyplývá, že věc v původním řízení se týká různých druhů smluv, pokrývajících různé druhy rizik. Zprvu, cílem pojištění „záruky a náhrada škody“ uzavřeným prodávajícím nebo kupujícím cílové společností je, aby pojišťovna pokryla škody utrpěné kupujícím z důvodu porušení prohlášení, která uvedl prodávající v kupní smlouvě. Zadruhé, pojištění daňové odpovědnosti má za cíl pokrýt riziko spojené se závazkem, který na sebe bere prodávající cílové společnosti stran své daňové situace v okamžiku prodeje pro období před převodem vlastnictví k této společnosti na kupujícího, a chrání tak prodávajícího nebo kupujícího před případnou odpovědností vzniklou cílové společnosti před její akvizicí. S ohledem na cíl ochrany uvedený ve dvou předchozích bodech mají pojistné smlouvy za cíl v obou těchto případech výlučně ochranu pojištníka, ať už se jedná o kupujícího, nebo prodávajícího cílové společnosti, před rizikem spojeným s porušením prohlášení a závazků uvedených při uzavírání kupní smlouvy ze strany prodávajícího. Za těchto podmínek se tři druhy pojištých smluv dotčených v původním řízení týkají pojištění smluvního rizika spojeného s hodnotou akcií a spravedlivou kupní cenou placenou kupujícím. Pojištění pokrývá jen snížení hodnoty akcií, které by bylo způsobeno skutečnostmi, ohledně kterých prodávající při uzavření kupní smlouvy učinil odlišná prohlášení. Ani pojistné smlouvy „záruka a náhrada škody“, ani pojištění daňové odpovědnosti nemají totiž za cíl pokrýt rizika případných škod nebo finančních ztrát spojených s provozem cílové společnosti nebo jejím řádným fungováním.

Související judikatura: rozsudek ze dne 14. června 2001, *Kvaerner*, C-191/99, EU:C:2001:332.

Relevantní právní úprava: čl. 157 odst. 1 první pododstavec směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/138/ES o přístupu k pojišťovací a zajišťovací činnosti a jejím výkonu (Solventnost II).

KPMG Baltics (věc C-639/17)

Datum rozhodnutí: 17. ledna 2019

Závěr: *Platební příkaz, jenž byl zadán majitelem standardního běžného účtu úvěrové instituce a týkal se převodu finančních prostředků do jiné úvěrové instituce, nespadá pod pojem „převodní příkaz“ ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/26/ES ze dne 19. května 1998 o neodvolatelnosti zúčtování v platebních systémech a v systémech vypořádání obchodů s cennými papíry, a tudíž ani do rozsahu působnosti této směrnice.*

Skutkové okolnosti: Dne 17. listopadu 2011 zadala společnost Kipars AI, majitelka standardního běžného účtu vedeného společností Latvias Krājbanka, posledně uvedené společnosti příkaz k převodu všech dostupných finančních prostředků na tomto běžném účtu na jiný účet, který měla u jiné bankovní instituce. Tento příkaz byl vložen do vnitřního zúčtovacího systému společnosti Latvias Krājbanka, prostředky byly strženy z běžného účtu společnosti Kipars AI a zaevidovány na zprostředkovatelském účtu společnosti Latvias Krājbanka pro účely převodu. Platební příkaz ale nebyl dokončen, protože o několik hodin později Výbor pro finanční a kapitálové trhy v Lotyšsku zakázal společnosti Latvias Krājbanka provádět jakékoli transakce přesahující částku 100 000 eur a následně byla tato banka prohlášena za insolventní. Společnost KPMG Baltics byla soudem ustanovena insolvenčním správcem společnosti Latvias Krājbanka.

Právní stránka: Za účelem určení, zda takový platební příkaz, o jaký se jedná ve věci v původním řízení, spadá do rozsahu působnosti směrnice 98/26, je tudíž třeba ověřit, zda může být považován za příkaz vydaný v rámci systému, jak je vymezen v čl. 2 písm. a) této směrnice, jedním z jeho účastníků. Článek 2 písm. f) směrnice 98/26 uvádí vyčerpávající výčet subjektů spadajících pod pojem „účastník“. Mohou to být „instituce“, „ústřední protistrana“, „zúčtovatel“, „clearingová instituce“ nebo „provozovatel systému“. Tyto subjekty jsou podrobně definovány

v čl. 2 písm. b) až e) a p) uvedené směrnice. Z definic v posledně uvedených ustanoveních přitom vyplývá, že takový majitel standardního běžného účtu, jako je společnost Kipars AI, neodpovídá žádnému z těchto subjektů. Konkrétně takový majitel běžného účtu nespadá pod pojem „instituce“, který se v souladu s čl. 2 písm. b) této směrnice vztahuje na subjekty, které mohou odpovídat za plnění finančních závazků vyplývajících z převodních příkazů v rámci tohoto systému, mezi které patří zejména úvěrové instituce a investiční podniky. Článek 2 písm. f) třetí pododstavec směrnice 98/26 zajisté dává členským státům možnost rozhodnout, že pro účely této směrnice je nepřímý účastník pokládán za účastníka, je-li to odůvodněno systémovým rizikem. Avšak z ničeho ve spisu předloženém Soudnímu dvoru nevyplývá, že by Lotyšská republika využila této možnosti. V každém případě z definice pojmu „nepřímý účastník“ v čl. 2 písm. g) uvedené směrnice vyplývá, že subjekty, které mohou spadat pod tento pojem, jsou tytéž, na které se vztahuje pojem „účastník“, jak byly připomenuty v bodě 24 tohoto rozsudku, přičemž rozdíl mezi účastníkem a nepřímým účastníkem spočívá v tom, že první z nich je spojen se systémem přímo, zatímco druhý pouze prostřednictvím smluvního vztahu s účastníkem. Vzhledem k tomu, že majitel standardního běžného účtu, jako je společnost Kipars AI, neodpovídá žádnému z těchto subjektů, nemůže být považován za nepřímého účastníka ve smyslu čl. 2 písm. f) téže směrnice. Platební příkaz zadaný takovým majitelem standardního běžného účtu tedy nemůže být považován za příkaz vydaný účastníkem systému ve smyslu čl. 2 písm. a) a f) směrnice 98/26. Z toho vyplývá, jak ostatně tvrdili všichni zúčastnění, kteří předložili Soudnímu dvoru svá vyjádření, že takový platební příkaz nespadá pod pojem „převodní příkaz“ ve smyslu této směrnice, a tudíž ani do rozsahu působnosti této směrnice.

Související judikatura: rozsudek ze dne 10. září 2015, *Wojciechowski*, C-408/14, EU:C:2015:591.

Relevantní právní úprava: směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/26/ES o neodvolatelnosti zúčtování v platebních systémech a v systémech vypořádání obchodů s cennými papíry.

Připravil: Jan Tlamycha